

ΟΙ «ΠΕΡΣΕΣ» ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟΝ «ΚΟΣΜΟ»

Άλλες τρεις παραστάσεις

Του Παναγιώτη Νικολάου

Για τρεις ακόμη ημέρες (σήμερα, αύριο και την Κυριακή) θα ανέβει στο Μαντουριδείο θέατρο η τραγωδία «Πέρσες» του Αισχύλου από το Θέατρο Τέχνης Αυστραλίας. Πρόκειται για μία αξιόλογη προσπάθεια που φέρνει την ελληνική τραγωδία στο παροικιακό θέατρο, με άκρως ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Δεν έχει παρουσιασθεί πολλές φορές τραγωδία στο Σίδνεϊ από το παροικιακό θέατρο και αυτή η παράσταση αξίζει τον κόπο. Πόσο μάλλον όταν αναλογισθεί κανείς πως ο χρόνος προετοιμασίας του θιάσου ήταν πολύ μικρός, μόλις ενάμιση μήνας. Το αποτέλεσμα είναι αρκετά καλό αφού η παράσταση έχει φτιαχθεί με σεβασμό στο κείμενο και στα νοήματα που μεταφέρει. «Θέλω να συγχαρώ και να ευχαριστήσω τους συνεργάτες μου σε αυτήν την παράσταση. Είμαι περήφανος για την προσπάθειά τους και το έργο», δηλώνει στον «ΚΟΣΜΟ» ο σκηνοθέτης της παράστασης, Σταύρος Οικονομίδης. Και εξηγεί πιο γιατί. «Οι «Πέρσες» είναι ένα πολύ δύσκολο έργο γιατί δεν υπάρχουν αντιθέσεις κι αντιπαραθέσεις. Κατά κάποιο τρόπο βάλουμε τον χορό να επιτεθεί στον Ξέρξη και πιστεύω πως τα καταφέραμε. Είναι σημαντικό που καταφέραμε να ανεβάσουμε για πρώτη φορά στην Αυστραλία αυτήν την τραγωδία, όπως κι ό,τι είναι η καλύτερη σωζόμενη θεατρική παράσταση». Ας δούμε όμως τι λένε για τους αναγνώστες της εφημερίδας μας μερικοί από τους πρωταγωνιστές της παράστασης.

«Με συγκίνησε ο ρόλος μου»

Η Μέλπω Παπαδοπούλου προσθέτει άλλη μία σημαντική ερμηνεία στο πλούσιο ρεπερτόριό της, καθώς υποδύεται την Άτσοσα, την μητέρα του βασιλιά Ξέρξη. Μιλά στους αναγνώστες του «ΚΟΣΜΟΥ» για την παράσταση: «Όταν ανεβάζουμε τραγωδίες έχουμε πάντοτε έναν φόβο γιατί οι τραγωδίες δεν είναι εμπορικές. Όμως η ανταπόκριση και τα σχόλια του κόσμου μας έχουν κάνει μεγάλη εντύπωση. Είναι όλα θετικά και υπάρχει ένας ενθουσιασμός. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι γιατί έπεσε πολύ δουλειά σε όλους τους τομείς. Στη σκηνή είμαστε όλοι πρωταγωνιστές, δεν υπάρχει ένας πρωτεύων ρόλος κι οι άλλοι να είναι δευτερεύοντες. Νομίζω πως όλα πάνε πολύ καλά. Ανεβάζουμε διάφορα ελαφρά έργα αλλά κατά διαστήματα θέλουμε και πρέπει να παίζουμε την ελληνική τραγωδία γιατί χρειάζεται. Κι έχουμε σπουδαίο δάσκαλο κι εμπειρίες. Θα παίζουμε ελληνικά έργα και τις τραγωδίες δεν θα τις εγκαταλείψουμε ποτέ».

Η Μέλπω Παπαδοπούλου μας μιλά και για τον ρόλο της, που ανάγκασε τον Σταύρο Οικονομίδη να πει από σκηνης πως είναι πλέον η βασίλισσα του παροικιακού θεάτρου: «Με συγκίνησε ο ρόλος της Περσίδας μητέρας του βασιλιά. Με συγκινεί που ο Αισχύλος δεν δείχνει μόνο τη δεδομένη νίκη των Ελλήνων, αλλά και το δράμα ενός λαού που ηττήθηκε. Ο ρόλος μου είναι μίας πονεμένης, περηφάνης μητέρας και με συγκίνησε πολύ. Είναι πραγματικά δύσκολος ρόλος και έπρεπε να προσδώσω την μεγαλοπρέπεια του χαρακτήρα, αλλά με τρόπο στατικό».

«Τον καλύτερό μας εαυτό»

Ο Γιάννης Δαβίσκας παίζει για δεύτερη φορά τραγωδία, αφού πέρυσι υποδύθηκε τον Κρέοντα στην «Αντιγόνη» του Σοφοκλή. Είναι ένας πεισιτικός κι επιβλητικός Δαρείος (το φάντασμα του εμφανίζεται στη σκηνή) και μας εξηγεί γιατί: «Όταν γεμίζει το θέατρο οι ηθοποιοί έχουν διαφορετικό παλμό, διαφορετική ένταση. Νομίζω πως είναι μία αρκετά καλή παράσταση. Προσέχει ο καθένας μας να παρουσιάζει αυτά που διδαχθήκαμε από τον σκηνοθέτη μας και θεωρώ πως στο μεγαλύτερο μέρος το πετυχαίνουμε. Προσπαθούμε όλοι να δώσουμε τον καλύτερο εαυτό μας, το θέατρο είναι ζωντανό. Αυτές οι δύσκολες παραστάσεις δείχνουν το ζήλο που έχει αυτό το υλικό των ηθοποιών της παροικίας, αλλά και το πόσο σέβεται τον κόσμο και τον θεατή που έρχεται να δει

πό τους «Πέρσες»; «Θα χαίρομαι που ήμουν κομμάτι αυτής της προσπάθειας, αυτής της παράστασης».

«Ευτυχείς που διδαχθήκαμε από τον Μαντουριδίδη»

Πολύ σημαντική κι η ερμηνεία του Διονύση Μεσσάρη, ο οποίος καταφέρνει να αποδώσει την τραγικότητα του ρόλου του ηττημένου βασιλιά Ξέρξη κι είναι ένας από τους ηθοποιούς που ξεχωρίζει. Μας λέει για τον ρόλο του και την παράσταση γενικότερα: «Είναι ένας δύσκολος, τραγικός ρόλος, αλλά με τη βοήθεια του σκηνοθέτη και μετά τη συνολική προσπάθεια, πιστεύω ότι καταφέρνουμε να δώσουμε αυτό που απαιτεί το έργο. Συνεχίζουμε τις παραστάσεις και μετά την ολοκλήρωση των εκδηλώσεων για την επέτειο της μάχης του

αυτήν την εμπειρία του: «Είναι πάρα πολύ καλή. Η τραγωδία είναι ένα διαφορετικό είδος θεάτρου, με διαφορετικό ύψος κι υπόβαθρο. Είναι αρκετά δύσκολη και πρέπει να προσαρμόσεις την φωνή και την εμφάνισή σου. Διαπιστώνουμε, πάντως, με χαρά πως αυτό το είδος μπορεί να σταθεί στο παροικιακό θέατρο».

«Αισθανόμαστε το βάρος της παράδοσης»

Ένας άλλος κορυφαίος του χορού είναι ο Κώστας Ρόρρης.

«Δεν ζητάμε περγαμινές και παράσημα. Απλά κάνουμε αυτό που πρέπει γιατί αισθανόμαστε και το βάρος της παράδοσης. Ένα πολύ σημαντικό στοιχείο του Αισχύλου είναι πως είναι πολύ ταπεινός στη νίκη. Το σημαντικό στοιχείο που σηματοδοτεί την ύβρη που διέπραξαν οι Πέρσες είναι το ότι έκαψαν τον Παρθενώνα, τον ναό του πνεύματος. Ο ναός της Αθηνάς ήταν το φωτοστέφανο του ελληνικού πνεύματος κι οι Πέρσες διέπραξαν την μεγαλύτερη ύβρη καίγοντάς τον. Έπρεπε, λοιπόν να τιμωρηθούν και τιμωρήθηκαν. Αυτή είναι η έννοια της τραγωδίας. Είναι ένα δύσκολο έργο και δεν θα το ανεβάζαμε αν δεν υπήρχε η επέτειος των 2500 χρόνων από τη μάχη του Μαραθώνα. Κακά τα ψέμματα, το επίπεδο της παροικίας δεν τραβάει την τραγωδία. Το καταλάβαμε καλύτερα πέρυσι τον Δεκέμβρη που ανεβάζαμε την Αντιγόνη στο πλαίσιο της συμπλήρωσης των 25 χρόνων του θεάτρου μας. Έχουμε φιλοθέαμον κοινό. Όμως, ο κόσμος προτιμά την κωμωδία κι εμείς προσπαθούμε να συνδυάσουμε το γαϊτανικό με την ζάχαρη. Ο Έλληνας δεν πάει στο θέατρο για να διασκεδάσει, αλλά για να ψυχαγωγηθεί. Δεν μπορούμε να ξεμακρύνουμε από τους προγόνους μας και προσπαθούμε να τα συνδυάσουμε όλα. Είμαστε περήφανοι για το Μαντουριδείο θέατρο που είναι η βάση μας και το μοναδικό ελληνικό θέατρο στην Αυστραλία».

«Χαρούμενη που συμμετέχω»

Η Δόμνα Γιαννάκη παίζει επίσης για πρώτη φορά σε τραγωδία κι είναι μέρος του χορού. Της αρέσουν οι κωμωδίες και να παίζει στην τηλεόραση κι ότι έχει σχέση με την υποκριτική. «Αγαπώ αυτό που κάνω, νοιώθω πραγματικά τον πόνο του χορού των Περσών. Η συνεργασία με όλους είναι εξαιρετική κι είμαι πολύ χαρούμενη που συμμετέχω στην παράσταση του πιο αρχαίου σωζόμενου θεατρικού έργου».

Στο έργο εμφανίζονται οι Μέλπω Παπαδοπούλου (Άτσοσα), ο Άκης Καστελλορίου (αγγελιοφόρος), Γιάννης Δαβίσκας (φάντασμα του Δαρείου), Διονύσης Μεσσάρης (Ξέρξης), οι κορυφαίοι του χορού Κώστας Ρόρρης, Ευανθία Τσαβάλα, Μιμίκια Βαλαρή, Δημήτρης Δαβίσκας, Ντίνος Τσετσόνης και Χρυσούλα Μεσσάρη, ενώ τον χορό αποτελούν οι Σταύρος Οικονομίδης, Βασιλική Ρόρρη, Αντωνία Πρεμέτη, Νικολέττα Γεωργίτη, Δόμνα Γιαννάκη και Περασφόνη Ντούσκου.

Η σκηνοθεσία κι η σκηνογραφία είναι του Σταύρου Οικονομίδη, η μουσική του Μίκη Θεοδωράκη κι η γενική διεύθυνση της Ευανθίας Τσαβάλα.

την παράσταση. Είμαστε όλοι υποχρεωμένοι να τους τιμούμε δίνοντας στη σκηνή τον καλύτερό μας εαυτό».

Ο Γιάννης Δαβίσκας μας μιλά και για την δεύτερη εμπειρία του στην τραγωδία. «Είναι οι πρώτες μου επαφές με την τραγωδία. Ο λόγος είναι δύσκολος, πρέπει να μελετήσεις το κείμενο με κάθε λεπτομέρεια και τα βασικά νοήματα να μπουν στην ψυχή σου για να μπορέσεις να τα αποδώσεις. Διαφορετικά δεν σε βγάζει η αναπνοή, ούτε ο χρόνος κι εμφανίζεσαι στη σκηνή γυμνός. Τόσο δύσκολη είναι η τραγωδία».

Η επόμενη ερώτησή μας είναι αν η παροικία ανταποκρίνεται σ' αυτό το δύσκολο είδος θεάτρου.

«Πιστεύω πως να. Θα πρέπει να την συνηθίσουμε να ανταποκρίνεται. Και θα πρέπει να ευχαριστήσουμε και τα ΜΜΕ, ελληνόφωνα και μη, που έκαναν μία συστηματική δουλειά και διαφήμισαν όμορφα το έργο. Αυτό δείχνει ότι ο κόσμος μπορεί να εθιστεί και στο καλό». Και τι επιφυλάσσει το μέλλον, μετά την τραγωδία του Αισχύλου; «Αισιοδοξούμε για το μέλλον. Το επόμενο έργο πιστεύω πως θα είναι μία κωμωδία γιατί κι εμείς οι ίδιοι την χρειαζόμαστε. Θα βρούμε μία από τις καλύτερες κωμωδίες, μία κωμωδία με νόημα, για να μπορέσουμε να γελάσουμε όλοι μαζί. Θέλουμε να δούμε ωραία και σημαντικά έργα να παίζονται».

Και τι θα θυμάσαι μετά από χρόνια α-

Μαραθώνα, γιατί θα ήταν κρίμα μία τέτοια προσπάθεια να εγκαταλειφθεί. Δίνουμε την ευκαιρία στο θεατρόφιλο κοινό να δει την παράσταση. Η τραγωδία είναι δύσκολο είδος θεάτρου, όμως είχαμε την ευτυχία να διδαχθούμε από τον Χρυσόστομο Μαντουριδίδη, που είχε ένα φοβερό πάθος για την τραγωδία και μετέδιδε με τον τρόπο του πως πρέπει να ερμηνευθεί ο ρόλος. Προσωπικά ξεκίνησα την διαδρομή μου στο θέατρο πριν από 35 χρόνια με μία άλλη τραγωδία, την «Αντιγόνη», μία παράσταση που παίξαμε ξανά πέρυσι».

Κορυφαίος

Ο χορός έχει πολλούς κορυφαίους - ενώ στην αυθεντική απόδοση είναι μόνο ένας. Ο ρόλος του κορυφαίου είναι μοιρασμένος (και λόγω του ότι δεν υπήρχε αρκετός χρόνος προετοιμασίας) κι η συμμετοχή του χορού γίνεται πιο έντονη.

Ο κορυφαίος των κορυφαίων του χορού είναι ο Δημήτρης Δαβίσκας. Οι «Πέρσες» είναι μάλλον ένα αφηγηματικό έργο, παρά ένα έργο δράσης. Τον σημαντικότερο ρόλο από οτιδήποτε άλλο τον έχει η φωνή του ηθοποιού. Ο Δημήτρης Δαβίσκας καταφέρνει με τη φωνή του κι αγγίζει την τραγικότητα του ρόλου. Παραπέμπει στην Επίδουρο, όπως κι όλη του η ερμηνεία.

Είναι η πρώτη φορά που παίζει τραγωδία στην Αυστραλία (στην Ελλάδα είχε παίξει δύο φορές) και μας μιλάει για